

FOLK OG LAND

NR. 25 — 13. ÅRGANG

LØRDAG 24. OKTOBER 1964

LØSSALG 1 krone

 REIDAR MELAND
 NEDRE HOLMEGT.
 STAVANGER 50
 2

SIEGFRIED:

Kennedymordet og Warren-kommisjonen

Noen uønskede men rimelige synspunkter

Den såkalte Warrenkommisjonen har avgitt sin betenkning om mordet på president Kennedy og forsåvidt også om mordet på presidentens morder. Resultatet ble etter den fra venstreradikalt synspunkt eneste mulige oppskrift siden påstanden om at det var de høyretradikale som stod bak morddåden ikke lot seg opprettholde at Lee Oswald var en hel- eller halvtulling som optrådte helt på egen hånd og at han ingen forbindelse hadde med den mann som myrdet ham, Jack Rubenstein, som likeledes var en hel- eller halvtulling som optrådte helt på egen hånd.

Vi skal se litt på denne tåpelige konklusjon som har fått slik stor og sanstemmende publisitet også i vårt eget land, i aviser, i kringkasting og i fjernsyn.

Først noen få ord om kommisjonen til USA's Terje Wold, Chief Justice Earl Warren. For han er ingenlunde noen ukjent mann innen den venstreradikale front i USA. I. USA har Høyesterett i motsetning til Norge bevart retten og makten til å avgjøre om lover vedtatt av nasjonalforsamlingen er i overensstemmelse med konstitusjonen. Roosevelt fikk i sin tid denne makt å spore da han i 1935/36 fikk opphevet en rekke «New Deal»-lover som stridende mot

Chief Justice Earl Warren

enkelstatenes rettigheter eller på annen måte i strid med forfatningen. Roosevelt forsøkte først å oppnå en nyordning gjennom lovgivningen, men hentet seg en rekke nederlag. Isteden gikk man da den langsommere vei med etterhvert å erstatte de alderstegne høyesterettsdommere med venstreradikale elementer, blant annet den Felix Frankfurter som senere gjorde seg så bemerket. Også den berømmelige «republikaner» Ike Eisenhower fortsatte denne praksis og gjorde den daværende guvernør av Kalifornia Earl Warren til dommer som belønning for at han på partikonventet i 1952 hadde sør-

get for at Eisenhower seiret over den konservative Taft. Som et apropos fortjener det kanskje i denne forbindelse å nevnes at en annen som demonstrativt kastet sitt lodd i vektskålen for den liberale kandidat Eisenhower var ingen annen en den nye konservative yppersteprest Goldwater! Men tilbake til Høyesterett. Kennedy fortsatte tradisjonen og hadde for sitt vedkommende utnevnelsen av Artur J. Goldberg på samvittigheten. Senere har Høyesterett vært et lydig redskap i hendene på de venstreradikale. En av dens mest berømmelige avgjørelser var da den under ledelse av Warren i 1954 avgjorde at «segregasjonistiske skoler ikke var i overensstemmelse med forfatningen og gav ordre til den «raseintegrasjon» i alle amerikanske skoler som har skapt den borgerkrigsstemning som nu fyller statene.

Denne høyesterettsjustitarius Warren, som senere ble satt til å lede undersøkelsene omkring presidentmordet, gav allerede før Oswalds identitet var bragt på det rene offentlig uttrykk for at det var høyretradikale krefter som stod bak mordet, en påstand som senere ble trofast gjentatt i hele den vestlige verden, blant annet i norsk kringkasting og fjernsyn. Noen som grep den med enda større glede var Sovjet-samveldet, som trofast kjører platen den dag idag.

Efter hvert lykkedes det Warren-kommisjonen å sjalte ut alle andre i efterforskningen, både påtalemyndighetene i Texas, FBI, Secret Service og nasjonalforsamlingens forskjellige organer. Trådtrekkerne ønsket ikke å ta noen risiko når det gjaldt resultatet av «undersøkelsene».

Vi skal ikke her i detaljer komme inn på Warren-kommisjonens eiendommelige undersøkelsesresultater, men når det gjelder dens konklusjon at Oswald var en uavhengig, halvtomsete psykopat uten kontakter med Moskva og når det gjelder

Forts. side 6

EMILIUS:

«Tyskland betaler tilbake med renters rente»

Bonns økonomiske hjelp til underutviklede land var i året 1963 like stor som hele østblokkens tilsammen

Slik lyder overskriften på et UPI-telegram fra Washington, som stod å lese i dagsavisen «Main-Echo», nr. 178 av 5/8 1964.

Forbundsrepublikken Tyskland har for tiden en annonsekampanje i 2 ledende dagsaviser i USA, hvor man forsøker å fortelle amerikanerne om de tyske betalingsytelser til verdens underutviklede land. I helsides annonser med overskriften «BUDSKAP FRA FORBUNDSREPUBLIKKEN TYSKLAND TIL INNBYGERNE I USA» bringes fullstendige opplysninger om de summer som hvert år betales gjennom regjeringen i Bonn til såkalt utviklingshjelp, samt oppgaver over de planlagte fremtidige utbetalinger.

Budskapets ledemotiv er tanken som ligger til grunn for Marshall-hjelpen. Det sies at tyskerne minnes Marshall-hjelpen med takknemlighet, men man ønsker ikke å la det bli med takk alene, man vil også minnes i dåd.

Gjennom hjelpen til underutviklede land som ydes fra Bonn betales penger til 83 land over hele verden. Dette er egentlig en videreføring av Marshall-hjelpen, som tyskerne nu betaler tilbake med rente og rentes rente. Med andre ord en levedegjørelse av Marshalls idé.

I annonsene blir det opplyst at Forbundsrepublikken Tyskland har betalt ut ca. 23 milliarder DM til utviklingsland i tiden 1950 til

1963. Derav utgjør 12,8 milliarder DM beløp hentet fra de offentlige midler.

I 1963 var utviklingshjelpen fra Bonn like stor som hjelpen fra hele østblokken tilsammen, og alene 43 % større enn Sovjet-Russlands betalingsydelse.

Samtidig med de ovenfor nevnte annonser, offentliggjøres også en helsides beretning i tidsskriftet «NEWS AND WORLD REPORTS» over Bonn's erstatningsbetalinger til Israel.

Hittil er utbetalt fra Bonn til de enkelte jøder og til jødiske organisasjoner mere enn 24 milliarder DM. Og i den nærmeste fremtid skal Bonn videre betale ca. 17 milliarder DM til jødene.

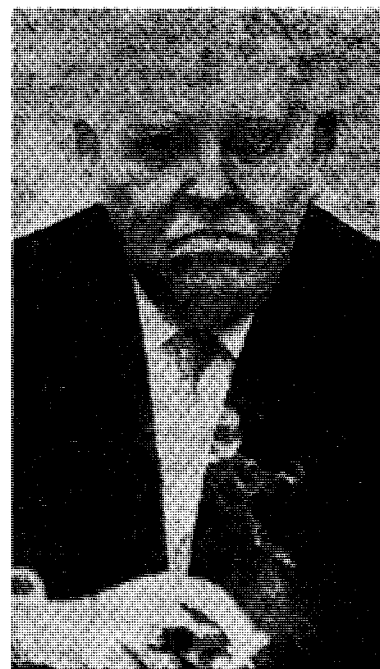
Ifølge en artikkel i «Farmand» av 8/8 1964 har Bonn ydet in natura for ca. 5 milliarder kroner til staten Israel.

I samme artikkel «ERSTATNING FRA TYSKLAND» i «Farmand» opplyses også at britiske undersatser har fått 20 millioner kroner i erstatning fra Tyskland, og svenskene har fått 1,3 millioner kroner.

Forts. side 2

Var Oswald bare et ensomt skjørhode

Erhard betaler og betaler

Stortingsvalget

Jeg blar i noen av årets nummer av FOLK OG LAND og finner følgende 3 forslag angående kommende stortingsvalg:

1. Stemmestreik.
2. Eget parti.
3. Stemme med SF.

Ad 1. Stemmestreik.

Jeg har aldri kunnet forstå at noen av de politisk forfulgte orket å gå og stemme. Alle partier var jo med på svindelen. Da å gå og stemme er jo det samme som å gi dem rett. Finnes det ikke noe annet alternativ enn stemmestreik, er det klart at den må brukes. Men da må våre folk få beskjed.

Ad 2. Eget parti.

Jeg har ikke forutsetninger for å kunne bedømme mulighetene for å komme noen vei med eget parti, for eksempel med navnet Rettspartiet. Jeg vet ikke hvor sterk og utbredt vår organisasjon er — om det er noen. Men også under dette alternativ må det arbeides, og arbeides raskt og effektivt. Den største vanskeligheten er vel unnfallenheten innen våre egne rekker.

Ad 3, SF.:

SF er jo et nytt parti og har som parti for såvidt ingen skyld i forfølgelsen. Mange sier at SF vil ha sannheten frem. Ja, vil partiet det, også i vår sak, da er det jo klart at vi ikke bør ha noen betenkeligheter med å stemme med SF, for vi har jo bare én sak. Men de andre partiene ville jo også ha sannheten frem når det gjaldt jernverk og koksverk. Det er ikke sikkert at hverken de partiene som var borgerlig før krigen, eller SF vil søke sannheten i vår sak. Jeg sier i hvert fall som grisen da han så slakteren: «Jeg har mine tvil».

Jon Vangen.

P. S.:

Men i tilfelle eget parti

«Tenk selv»

overrettsasskfører Sverre Helviks bok om «De virkelige kjennsgjæringer kontra det norske rettsoppgjøret» har vi fremdeles et lite oppslag igjen av. Benytt anledningen hvis De ikke har boken. — *Pris kr. 10,—.*

FORBUNDET FOR SOSIAL OPPREISNING

Postboks 3214 — OSLO

Daglig friske blomster

Blomsterforretning

SYNNØVE LIE

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

har vi vel nå ikke mer enn én programpost: En objektiv granskning av hvordan vi kom med i krigen, samt rettsoppgjøret.

Det var ikke noe som forundret en slektning av meg, en jøssing, så stort som det at alle partier etter krigen ble forlikt om å bruke NS-programmet og kalle det Fellesprogrammet.

D. S.

Stemmene våre er «gullkantede»

Det finnes et velkjent fransk ordspråk, som trefende beskriver den situasjon som tidligere NS og deres familier befinner seg i, og de oss hatendes innstilling.

«Cet animal est très mènechant. Quand on l'attaque il se défend».

Dette dyr er meget ondt. Når man angriper det, forsvaret det seg.

Vel det er vi som er dyret og som daglig i presse og Kringkasting, såsant anledning gis, blir angrepet — for ikke å si det med dets rette navn **løyet på**.

All denne ondsinnethet synes vi hittil å ha stått maktesløs overfor, men når vi tenker oss om, blir det med å synes.

«DYRET» kan nemlig forsvare seg om det vil, spørsmålet blir om «DYRENE» bør ta klørne frem til forsvaret for seg selv og navn, og når.

Den politiske situasjon i dag er at alle politiske partier trenger våre og våre slektingers stemmer — absolutt —.

Alle har vi hørt Stortingsdebatten om «Landssvikene» og som enkelte stortingsmenn framleis våget å kalle oss. Den betegnelsen av oss er så stygg at jeg håper ingen av vår slekt eller noen av oss selv vil bæere noen av disse hatefulle med våre stemmer, det være seg ved Stortingsvalg eller Kommunevalg.

Våre stemmer er i dag «gullkantede», så ingen vil kunne ta seg nær av om man spør hvordan deres stilling likeoverfor oss er eller vil bli, vi vil ha oppreisning, din eller min stemme kan bli utslagivende for et hvilken-somhelst PARTI.

Er kandidaten i din krets en for oss umulig mann, så sitter vi enten hjemme eller lar ham smake svøpen ved å stemme på SF, kanskje det mest uønskede for forfølgene i Stortinget av i dag. **VI VIL HA FULL OPPREISNING OG STOPP PÅ BAKVASKELSENE**, vi me-

«Så drager de gamle en for en»

Den 23. september d. å. vandra Johan Fineide bort, 80 1/2 år gamal. Han var ein av dei som staka ut ny lei, som viste veg for oss andre når det såg mørkast ut. Før vi fekk offentlege tilskot til jorddyrking, og 30 - 40 år før prinsippet «bærekraftige bruk» vart offisielt godkjent, var han i full gang med å dyrke jord og med å gjera farsgarden Fineide til eit fullverdig «familiebruk». Krisa først i 30-åra møtte han med rasjonalisering, effektiv produksjon og organisering av omsetninga. Han var ein av dei første i landet som la ned før etter AIV-metoden, han skipa den første Helgeland Margarinfabrikk, og han organiserte det første Rana Meieri.

Johan Fineide var i ordet si beste meining nasjonal, og reagerte derfor kvast då forsvarsnihilistar og reine landssvikarar i 20 - 30 åra manøvrerte seg fram til førande stilling i vårt politiske liv. Endå kvassare reagerte han då det unasjonale arbeidartiststyret utan motstand let vestmaktene føre Norge inn i krigen mot Tyskland. Etter at Norge var gått ut av krigen i juni 1940, gjekk han utan å tvike inn for reisning av eit norsk okkupasjonsstyre. Då det syntes seg at Stortingets president-skap og partiførarane ikkje fekk dette til, gjekk han resolutt inn for å stø Vidkun Quislings parti, og vart då oppnemnt til ordførar i Sør-Rana herad —, eit verv han også tidlegare hadde havt. Som ordførar nytta han pengeflaumen i krigsåra til å gjera kommunen gjeldfri, og til å legge opp betydelege fonds. For denne samfundsgagnlege verksemd vart han i samsvar med «seierherrens jus» dømt til 2 års straffarbeid pluss ca. 100 000 kroner i «inndragning». Derfor måtte den flinke forretningsmannen, pioneren i nordlandsk jordbruk, arbeidsjarnet Johan Fineide gå ut av denne verda som ein fatig mann.

Vi sat saman i konsentrasjonslægra på Toppen og Nyrud. Også der var han ein vegvisar. Han var ein

ner å ikke ha gjort annet enn det som tjente vårt **FEDRELAND** best, det må selv de mest paroleredne engang forstå, — det skulle være nok å ta en titt på verden av i dag.

En «gullkantet» stemme, ved valgene.

«Tyskland betaler —»

Forts. fra side 1.

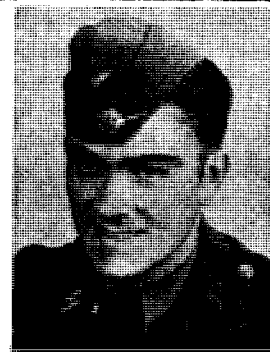
Når dertil kommer at den italienske stat har fått Bonn til å betale seg 40 millioner DM som erstatning til italienske borgere for overlaster under krigen der, må man begynne å undre seg. Italienerne var som bekjent alliert med Tyskland, og de italienerne som senere gjorde opprør mot Mussolinis styre, kan nu få erstatning for tort og svie i Tyskland. Erstatningen er ydet på grunnlag av krav fra 20000 italienerne. Det må være en pen timelønn for partisan-innsats bak de tyske linjer.

Og så har vi engenderne da, de er også fremme for å hente DM. I 1959 opprettet Bonn en konto i London for avvikling av fremtidige innkjøp av militært utstyr, som man måtte ha for sitt nyopprettede Bundeswehr. Man forskudd-betalte 280 milliarder DM som engenderne nu fra 1. april 1964 skal betale 2,5 % rente p. a. for. I tillegg skal tyskerne kjøpe varer for ytterligere 1,8 milliarder DM i England dette år.

Så kommer årlige utgifter for de franske og amerikanske tropper som er stasjonert i Vest-Tyskland, til felles forsvar mot kommunismen, dette beløper seg også til adskillige milliarder pr. år.

Kampverdien av disse tropper, inkludert den britiske Rhinarme på ca. 45 000

FALT I ØST I KAMPEN FOR EUROPA:

KARE SANDØI,

Råkvåg pr. Trondheim

f. 17. 9. 1921 - falt ved Leningrad 1943.

av dei aller første som kasta fram tanken om eit **forbund** som kunde ta opp arbeidet for å få den meningslausa landssvik - skuldinga tilbakevist. Og då Forbundet for sosial Oppreisning vart skipa, gjekk han med frå første stund, og sat i mange år som styremedlem.

Så lyser vi fred over minnet til den gamle kjemparen og hedersmannen Johan Fineide.

mann, er vel heller noe tvilsom, men den tyske Mikkell må allikevel betale full pris. pris.

«Farmand» vurderer de norske krav i Bonn til ca. 20 milliarder kroner, og når dertil alle andre land kommer med sine krav, så bør man være glade at betaling overhodet kan finnes.

Tenk om jernverkene og koksverkene i Ruhr-området også hadde vært styrt av norske arbeiderparti-økonomer, da hadde man kunnet komme med regning til Bonn. Kanskje man da hadde måttet sende pengene den andre veien?

Ja, slik er det, når kolonimaktene nu etterhvert «avskaffer» sine koloniriker, er det hyggelig for dem å finne en ny koloni i Europas hjerte — nemlig den betalingsdyktige og maurflittige tyske nasjon.

Tenk om resten av verdens hvite nasjoner hadde vært like flittige?

«Farmand» synes man generende ofte hører tysk tale på gater, streder og stier for tiden. Det syntes også italienerne for et par år siden, og satte igang alle tiders tysker-hets i film og TV. Tyskernes reaksjon var den at de fant seg andre ferieland, hvor de brukte sine DM, bl. a. nu Norge, med den følge at italienerne merket det på «pungen».

I sommer ble da en italiensk minister sendt ens ærend til Bonn for å be om den tyske regjeringens hjelp til å snu turiststrømmen tilbake til Italia. Han både tryglet og bad, gestikulerte og dementerte. Sålenge nordmennene har en avis som «Dagbladet», bør «Farmand» være glad til at overhodet en eneste tysk «betalingsdyktig» turist gidder å avlegge vårt valuttafattige land besøk: Svenskene har oppnådd å gjøre sitt land i Tyskland kjent som «Land der Mitternachts-Sonne», og nordmenn er ikke bare populære i Tyskland, dette gjelder både i Ulbrichts paradiset og i Vest-Tyskland.

Både Kongsberg våpenfabrikk, Raufoss ammunisjonsfabrikk og endel konfeksjonsfabrikker både på Møre og andre steder i Norge kan være glade til over de tyske oppdrag. Disse industrier vet hvor høyt ordrene henger, og man var villige til å strekke seg utilatelig høyt for å få dem.

Noe annet alternativ har man nemlig ikke for tiden. Selv ikke Sovjetfyrsten, som bæret oss med sitt besøk i sommer, kunne hjelpe oss her.

T. E.

EMILIUS.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Ny norsk fredsprisskandale

Det hjalp ikke stort å kaste ut C. J. Hambro og Martin Tranmæl av nobelpriskomiteen, for den berømmelige høyrefører Lyng, som kom inn som erstatning, er tydeligvis like senil som de to utskiftede tilsammen. Og resultatet av den foryngede komites første innsats er da også så forferdende at en trygt må kunne karakterisere det som en skandale.

Det er kanskje ikke så meget å si på at de gamle norske marxister som utgjør resten av komiteen misbruker fredsprisen til politisk virksomhet og til å belønne allehånde halv- eller helkommunistiske opprørere rundt i andre land. Det var vel ikke annet enn en kunne vente seg. Men at nå borgerskapets lovpriste treukersstatsminister følger trofast i Carl Joachims spor som ved- og vannbærer for de venstreradikale er dog et temmelig stivt stykke. Så forvirret og omtåket av all den ensrettede propaganda er altså de norske partipolitikere blitt.

Men la oss friske litt på hukommelsen. I statuttene for Nobels fredspris heter det at prisen skal tildeles «den som har virket mest eller best for fremme av brorskap mellom folkene og for avskaffelse eller redusering av de stående hæere, samt for opprettelse og utbredelse av fredskongresser».

På bakgrunn av dette, som klart tar sikte på mellomfolkelige forhold, skal vi belyse det norske stortingslojalitet overfor testamentators bestemmelser ved å nevne noen av kandidatene fra tredveårene av. Først må en vel da tenke på hin Ossietzky, den tyske venstreradikale bråkmaker, som allerede i Weimarrepublikkens tid var dømt som landsforræder, og som nobelpriskomiteen tildelede prisen for å ergre Hitler og Tysklands daværende lovlige styre. Nestemann på listen er Roosevelts medskyldige da det gjaldt å manøvrere USA inn i krigen og dermed gjøre den til en verdenskrig, den tidligere amerikanske utenriksminister Cordell Hull. Så kan vi nevne den belgiske hjemmefrontabbeden, den sorte Luthuli som leder de svartes opprør i Sør-Afrika, og kommunismens æresdoktor professor Linus Pauling, som pussig nok ikke var svart, men bare temmelig rød.

I år har man imidlertid vendt tilbake til de sorte får igjen. Forøvrig er Martin Luther King, den amerikanske opprørspresten minst like rød som han er svart. Hva han har gjort for å bedre de mellomfolkelige forhold tør være ubegripelig for alle andre enn nobelpriskomiteen og dens hejagjeng i ARBEIDERBLADET, men det gjelder jo for samtlige de utpekte til dags dato. Men vi vet noe annet om den siste fredprisvinner. Han er trass sine bare 35 år et ikke ubeskrevet blad og har som de tidligere prisvinnere demonstrert en besynderlig og foruroligende sympati for kommunistene. Vi kan således nevne at Kings personlige sekretær fra 1955 til 1960 var Bayard Rustin, som alt i 1936 sluttet seg til Young Communist League. Han hadde tilbragt flere år i fengsel for kriminelle forbrytelser, siste gang «seksuell perversitet». I 1957 deltok han som «objektiv iakttagere» i det amerikanske kommunistpartis 16. nasjonalforsamling og året etter fortsatte han sine studier i selve sovjetparadiset. Etter tilbakekomsten fra Moskva organiserte han Kings berømmelige «marsj til Washington» i august ifjor. Som personlig sekretær overtok i 1960 ellers Hunter Pitts O'Dell, som ved siden av å lede Kings kontor i New York siden 1961 er æresmedlem av det kommunistiske partis nasjonalutvalg.

Kan norsk jordbruk konkurrere?

Studieselskapet Samfunn og Næringsliv har sendt ut en liten brosjyre som tør være av interesse også for mange av våre lesere. Det er nr. 2 i serien «Studier og debatt» for 1964 og heter «Norsk jordbruk i europeisk marked».

Skriftet legger frem resultatene fra en konferanse om den norske jordbruksnæringsstilling innen EFTA og eventuelt innen Fellesmarkedet. Det orienterer i den forbindelse også om jordbrukets stilling i Danmark, England og Sverige.

Det norske jordbruksmuligheter i europeisk marked blir belyst av sivilagronom Christoffer Kjørven fra Norges Bondelag, som slett ikke er optimistisk når det gjelder en eventuell tilslutning til Fellesmarkedet, og av gårdbruker Nils Olsson, som riktignok ser svart på melkeproduksjonen, men som mener at de andre europeiske land ikke har noen fortrinn når det gjelder kjøtt- og fleskeproduksjonen, samt produksjon av fjærfe og egg. Også innen gartneri og havebruk mener han at Norge kan hevde seg godt i europeisk sammenheng og når det gjelder pelsdyrnæringen burde vi ha direkte fordeler.

Det synes å råde alminnelig enighet om at strukturasjonalisering er veien en må gå.

Vi skal ikke her ta standpunkt til de synspunkter som fremlegges, men det er klart at de vil bli studert med interesse av folk som er knyttet til norsk jordbruk.

S.

Like uheldig som med sine rødmeende sekretærer har King også vært med sine venner Anne Braden, Carl Braden, Aubrey W. Williams (nu på Cuba) og dr. James Dombrowski. De er pussig nok alle medlemmer av kommunistpartiet. Og for å fortsette rekken, så er forbundssekretæren i Kings «kristelige konferanse» en neger ved navn Fred L. Shuttlesworth, som samtidig er formann i den kommunistiske dekkorganisasjon Southern Conference Educational Fund. Det er myndighetene i staten Louisiana som har slått fast at både denne organisasjon og Kings egen organisasjon Southern Christian Leadership Conference «vesentlig står under kontroll av kommunistpartiet». Personlig står

Fredspristageren

Fredspristageren Martin Luther King (1) i sine rette omgivelser, som deltager i et kommunistisk skoleringsmøte i 1957 i Monteagle, Tennessee. Foran ham sitter Abner W. Berry (2) fra kommunistpartiets sentralkomité og ved siden av ham Aubrey Williams (3) som har ledet kommunistpartiet i sydstatene og Myles Horton (4), lederen av kommunistiskolen i Monteagle.

Apropos Nygaardsvolds engelsk

En av deres innsendere lever i den misforståelse at Johan Nygaardsvold ikke kunne engelsk. Jeg må bedrive ham med at J. N. var fullt fortrolig med dette sprog via et lengere ungdomsopphold i Statene. Hans bekjente leselyst og tilsvarende private boksamling på over 8 tusen bind inneholdt og inneholder mangfoldige bøker på engelsk, naturligvis.

Anders Lange

gen at det norske stortings Martin Luther King også i nær forbindelse med Highlander Folk School (Highlander Center) som er en utdannelsesanstalt for kommunistiske funksjonærer i Monteagle, Tennessee. King var selv en av de fem organisatorer av et stort kommunistmøte på dette sted 1. mai 1957.

Denne Lyngs og de norske marxisters fredsideal tilhører ikke mindre enn 60 kommunistiske dekkorganisasjoner som ifølge politiberetningene har stått bak de voldsomme raseopptøyer som rystet USA for noen tid siden. King tok da heller ikke i sin pressekonferanse i forbindelse med opptøyene avstand fra dem. Han erklærte bare, karakteristisk nok, å ville vente med ytterligere offisielle demonstrasjoner og aksjoner til etter presidentvalget for ikke å skremme folk til å stemme på den forhatte Goldwater.

Og det er kanskje det verste ved hele prisutdelin-

ORD FOR DAGEN

„En av årsakene til den „undervannsbølge som nu „har reist seg og bærer „Goldwater frem, er ikke „amerikansk hybris (over- „mot) og megalomani (stor- „hetstanker), men en dyp „misstemning og en beskje- „den erkjennelse av at USA „er blitt lurt og har lidd „nederlag fra Teheran og „Jalta frem til VietNam”.

Kloke ord, som nok noen hver bør skrive seg bak øret.

O. H.

TRYKKFEIL

Vi er dessverre plaget av småtrykkfeil. Det meste finner nok våre lesere ut av uten videre, men det er kanskje nødvendig for siste nummers vedkommende å slå fast at klippet fra STAVANGER AFTENBLAD var fra 22. august i år og ikke fra 1946.

FORBUNDETS KONTOR

holdes stengt mandage og lørdage. Ekspedisjonstid tirsdag — onsdag — torsdag og fredag fra kl. 10 til 15.

Sekretæren kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale. Telefon: 377696.

Postadr.: Postboks 3214, Sagene, Oslo 4 - Postgiro 150 28.

nobelpriskomite ved å utpeke denne «top man of negro-revolution», som US-News and World kaller ham, på en like uforskammet som tåpelig måte har blandet seg inn i det amerikanske presidentvalg. For negerføreren Martin Luther King har ikke lagt skjul på at han er en av presidentkandidat Goldwaters mest forbitrede motstandere.

Med frontkjemperne på østfronten

Små historier fortalt for FOLK OG LAND av legionær nr. 3761 Svendsen

(Forts. fra forrige nummer)

De to bombekastere bak dem avleverte fra tid til annen et feltpostkort «ditover», det var lett å merke at de måtte spare på ammunisjonen. Veldige detonasjoner skaket og rystet terrenget — som jordskjelv. «Russerne har fått frem artilleri, innslagene ligge farlig nær!» ropte Misjonæren. — «Ned i hullet!»

Splintene svirret over hodene på dem — noen jordstykker slo mot stålhjelmen. «Det var nære på», sa jegeren som gjorde tjeneste som skytte 2 ved maskingeværet. Han var i kamp for første gang, hendene hans var urolige, stemmen hans skalv av opphisselse. Torstein beroliget ham, snart hadde den unge frivillige funnet igjen sin likevekt. «Sett inn bånd» sa Torstein. Ordren ble prompte utført. «Fint» sa han til sin unge kampfelle. Så trekker han påny bøylen tilbake. Maskingeværet ryster seg og hoster monotont videre. «For hjemmet» tenker han. Og tankene farer videre til kone og barn derhjemme. Det er derfor han kjemper her, for at de ikke skal bli et hjelpestykke bytte for Ivan og vrangelæren hans. For at hans folk og hans kultur må leve videre.

Tankene hans ble brått revet over. Hodet hans falt bakover. En heslig mørk blodstrøm løp som en liten

bekk over ansiktet som var tilklinet med røk og skitt. Det mørkblonde håret farvet seg rødt og noen dråpen falt på den brune jord som granatinnslaget hadde veltet opp. Så åpnet også øynene hans seg. Stive og livløse så de mot himlen — — —

Mg'et var forstummet. Annenskytteren grep den livløse og dro ham tilside. En stund senere merket russerne påny den monotome hamringen av våpnet. Nordmennene forsvarte seg innbitt.

De fyrte fra alle slags våpen. Fosse krøp på alle fire gjennom graven. Halvparten av troppen hans var falt. For en stund siden så han at kompanisjefen ble slept vekk. Hoftene hans var revet opp av en granatsplint og nå lå Torstein foran ham.

Han holdt på å gi seg over i motløshet. «Den innvendige svinehund», mumlet han frem for seg. Nei, en slik fyr er du ikke. Uvilkårlig rettet han seg opp. Aldri! Han ville være et forbilde for sine menn — akkurat nå måtte han bevise at talene og prekenene hans ikke var tomme ord. «Kjempe, kjempe må jeg!»

Stønn og skrik fra de sårede trengte gjennom kamparmen fra alle kanter. «La djevelen selv komme, vi skal bite fra oss», tenkte Fosse. Fremdeles hamret våpnene. Fremdeles hadde de «Urræ»-skrikende russere ikke trengt inn i stillingen. Der bak kun-

ne de se Misjonæren, hvorledes han slepte frem en ammunisjonskasse slik at kameraten ikke skulle tape et sekund. «Fin soldat, jeg gjorde rett dengang jeg foreslo ham til rottenführer».

Foran Fosse var skyttergraven rast sammen av granatnedslagene. «Hvis jeg er lynsnar og hopper til kraftig vil ikke Ivan få ram på meg. Det er bare en meter og så dekning igjen», tenkte han.

Han springer til, et fiendtlig skudd slår ham bakover. Han styrter som en fugl fra luften med hjelmen sønderrevet — — —

«Uscha'en ligger der bak!» roper en jeger. Misjonæren løp langs graven. Han ble stående foran Fosse. «Slutt — la ham ligge, han er alt død!» Så gikk han tilbake sammen med jegeren. «Hvor mange timer har jeg selv igjen?» tenkte han.

Timene gikk. Dagen gikk tilende. Misjonæren kjempet forbitret videre med sine siste menn. «Bak oss kjemper de også fremdeles!» sa han til sine kamerater da den store bombekaster fyrte av et nytt skudd. «Der borte har ivanene brutt inn!» ropte annenskytten som hadde overtatt Torsteins maskingevær. «Så lenge vi har ammunisjon og så lenge hjertet slår kjemper vi!» oppildnet Olsen sine folk. «Alt for Norge!».

Polarnatten med det dempede lys bredte langsomt sin bløte kappe over døde og ennu kjempende frivillige.

Kampen ebbet av en stund for så på ny å våkne til nytt liv da de første morgentimer brøt frem.

«Urræ»-skrikene ble stadig hyppigere. Misjonæren og en av hans menn hadde trukket seg tilbake til et skytterhull.

Russerne løp påny storm, på enkelte steder hadde de

Forts. side 7

STEN ABELS KRIGSBERETNINGER

HVORLEDES EN CIVILIST OPPLEVET DET

Som et apropos til Sten Abels krigsberetning, offentliggjort i FOLK OG LAND, sender jeg etterfølgende beretning, som kanskje kan være av interesse:

Det er jo skrevet og løyet så meget om krigshandlingene her i Haugsbygd, så jeg skal ikke prøve å utdype det, men da jeg har fått inntrykk av at det her gjelder sannferdige beretninger, vil jeg anføre noe som kanskje kan supplere og bekrefte Abels beretning.

Jeg hadde hørt de alarmende meldinger i radio om at Norge var besatt av tyske tropper. Jeg var tidlig oppe den dagen fordi jeg skulle til en annen eiendom jeg hadde i Norderhov. Der hadde jeg tømmerdrift i gang og skulle kjøre tømmer. Jeg måtte passere Hønefoss for å komme dit og kjørte i gjødselkjerre med tømmerredskap i så det lar met i grusveien. I Vesterbakkene ble jeg oppmerksom på et lite fly som svinget seg gjennom daler og over årsrygger og forsvant etter hva jeg mente i retning av Hvalsmoen. Jeg turde ikke passere Hønefoss om kvelden, jaget hesten redskapsløs over Tandbergmoen og Sætrang hjem.

Dagen etter hentet jeg høy hos naboen min, Anders Hval. Der var det fullt opp av soldater som hadde overnattet i låven. Det var også befal, blant dem major Eri som var svigersønn til Anders Hval. Jeg så de to første bombene som ble sluppet mot Hvalsmoen. Det var to fly ifølge, men foran dem gikk et lite fly som slapp en skinnende gjenstand ned over Hvalsmoen. Det er kanskje en militær teknikk som jeg ikke kjenner. Som nære naboer til Hvalsmoen fant vi

det da best å komme oss avsted til en liten skogstue vi har på Krokskogen. Det var bare såvidt en sønn kom seg over riksveien ved Bølgen om natten og hjem før tyskerne kom. To voksne gutter var igjen hjemme for å passe dyrene. Guttene holdt til i en potetkjeller i uthuset og kunne komme til dyra uten å gå ut.

Neste etappe av tyskernes fremmarsj i distriktet var da de ble stoppet ved forhugningene på Moesmoen i Jevnaker. De kjørte frem bulldosere og ryddet veien. På gården Sandliødegård fikk de ifølge Kr. Fagervold, som er en troverdig mann, se at det stod en lys personbil på tunet. Den tilhørte en ung oslomann som hadde søkt lyder. Tyskerne beordret den unge mann til å oppsøke kommandostaben til de norske tropper for å foreslå forhandlinger. De mente tydeligvis at våre avdelinger var i en håpløs stilling. På Moesmoen så han ingen soldater, først da han kom langt opp i Lunner, eller kanskje det var Brandbu, for han var ikke kjent, traff han på poster og spurte etter staben. «Lengere bak» var svaret. Han reiste så rundt i to døgn før han endelig fant staben. Etter Abels beretning å dømme, må det ha vært på Eina. Han hadde fått ordre fra tyskerne om å vende tilbake til gården og gi svar. Hvor han ble av og hvor han fikk skjult seg, vet jeg ikke og neppe han selv heller, men da kampene var over var han i all fall hjemme i Oslo, sa Fagervold.

Lengere kan jeg ikke følge gangen i de tyske troppers fremrykning. Bare dette: Da jeg pinseaften samme vår var på vei til en tredje eiendom i Torpo kom jeg forbi Hønsberget på delet mellom Brandbu og Søndre Land hvor veien er skutt inn i fjellet. Der var det laget barrikader av løsbuser og smågran på utsiden av veien. Hvis det skulle bety en forsvarsstilling, så sier jeg: Herregud for dumhet. De som lå der hadde sine tre eller fem skudd i patronstasken, noen hadde kanskje noen brødsiver i sekken, de fleste intet. De hadde isen på Randsfjorden å trekke seg tilbake på.

Så kommer jeg til en beretning som faller sammen med Sten Abels. På toget mellom Roa og Hønefoss kom jeg i prat med en ung

Forts. side 6

Nærkampens grusomhet: Han eller jeg

Nye bidrag til en riktigere historieforståelse

NY OG UTVIDET UTGAVE AV SÜNDERMANN'S «DAS DRITTE REICH»

HITLER OG HESS

Helmut Sündermann: *DAS DRITTE REICH. Eine Richtstellung in Umrissen.* Druffel-Verlag.

Ofte har en måttet forbauses over at de gjenlevende av Det tredje rikets ledende menn har tiet så konsekvent til all løgner og alle misforståelsene omkring Hitlers stat. Vel er det så at Adenauers og Erhards Tyskland er så gjennomført nydemokratisk at det er vanskeligere for motstandere å komme til orde der enn det var i Hitlers rike, men det burde vel likevel gjelde der som vi synes det burde i Norge, at det medfører en viss forpliktelse overfor fremtiden og overfor alle medkjempere fra dengang for dem som engang solet seg i maktens glans til å tre frem også i nederlagets epoke.

Heldigvis er det dog hederlige unntagelser, og hva som kanskje er viktigere: modige forleggere som bare lar seg målbinde av dagens makthavere til en viss grense. En mann som forener oppgaven både som forfatter og som forlegger er Det tredje rikets stedfortredende rikspresesjef Helmut Sündermann i Druffel-Verlag. Han har allerede tidligere ikke bare publisert en lang rekke bøker, som uten å provosere setter tingene på sin rette plass, men også selv forfattet vektige og betydningsfulle bøker av verdi for historieforskningen. I disse dager er en av hans tidligere bøker «Das dritte Reich — Eine Richtstellung in Umrissen» kommet i nytt og utvidet opplag. Den selges gjennom FOLK OG LANDS BOKTJENESTE og koster innbundet kr. 23.—.

Opprinnelig var dette skrift et svar på en offentliggjørelse av en medarbeider i det noksom bekjente «Institut für Zeitgeschichte» i München — institusjonen som pleier å stille «sakkyn-dige» til disposisjon ved alle-

slags prosesser mot tidligere nasjonalsosialister.

Det er som sagt ikke lett å komme til orde med sannheten i dagens nydemokratiske Tyskland og Sündermann skriver da også i innledningskapitlet at tidspunktet for en virkelig «Bewältigung» av fortiden ennå ikke er kommet, fordi forutsetningen for en fri tysk diskusjon mangler. Men den foreliggende bok gir dog på mange punkter i den utstrekning det er mulig i dag interessante streiflys over hendelser i Det tredje rike. Og hvem skulle kunne fortelle bedre om disse ting enn Sündermann, som riktig nok var en ung mann på 31 år da han i 1942 ble stedfortredende pressesjef, men som personlig har opplevet det han skriver om?

Boken er siden forrige opplag utvidet med en mengde nytt stoff. En utførlig studie «Österreich und die deutsche Einheit» stiller således «Anschluss» i en større sammenheng med en forutgående utvikling. Ellers inneholder boken en meget opplysende brevveksling med den tidligere rikskansler von Papen om den indrepolitiske situasjon i årene 1930-33, betraktninger omkring 30. juni 1934 og 20. juli 1944, om hemmeligheten med den såkalte «Endlösung», om Ribbentrops og Keitels virke, og

prøver tilslutt å tyde Adolf Hitler som historisk person. Lenger kan en jo heller ikke gå i dagens Tyskland.

Når det gjelder jødespørsmålet og «die Endlösung», så understreker også Sündermann at anklagene om milliondrapene på jøder kom som en fullstendig overraskelse på alle Det tredje rikets gjenlevende ledere. Når det gjelder de hovedanklagene i Nürnberg, så viser forfatteren blant annet til Hans Fritzsche's bok om prosessen mot de hovedanklagene, hvor han selv var en av de tiltalte, men ble frifunnet. Fritzsche forteller at da han direkte spurte Göring om Hitler kunne ha visst noe om organisert mord på jøder, så svarte denne at «han trodde ikke at Hitler hadde gitt ordre til det. Det var heller Himmler som måtte ha foranlediget det».

Dette dekker tydeligvis også Sündermanns oppfatning i den utstrekning det da er begått mord på jøder i ordets vanlige betydning. Hans oppfatning av det som i så tilfelle må ha skjedd er at Hitler da krigen mot Sovjetsamveldet tok til utstedte en ordre om at de politiske kommissærer som var knyttet helt ned til kompaniene i den røde hær ikke skulle behandles som soldater, men som franktirører og skytes. Det ble herunder forøvrig henvisst til at Sovjetsamveldet ikke hadde villet underlegge den internasjonale Haagerkonvensjonen om krigføring. Til å ta seg av disse politiske kommissærer, som for den overveiende dels vedkommende var jøder, ble det nedsatt egne «Einsatz-avdelinger». Nå mener Sündermann at Himmler, Heydrich og — pussig nok — Eichmann har utnyttet denne ordre til å utrydde også andre jøder enn kommissærene. Og som bevis på at Hitler intet kan ha visst, nevner han at Himmler i 1943 forlangte en oversikt over behandlingen av jødene av sin statistiker dr. Korherr. Da Korherr imidlertid leverte oversikten — som skulle forelegges Hitler — fikk han den tilbakesendt fra Himmler med beskjed om at det ikke måtte snakkes om «Sonderbehandlung der Juden» men bare om «transport».

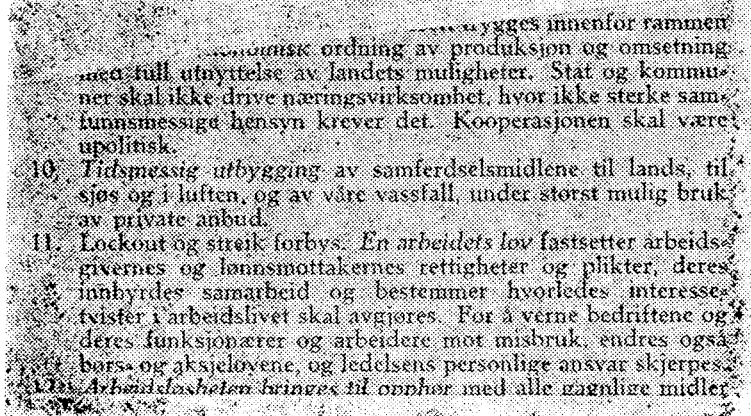
Forfatteren beretter ellers, med en tidligere SS-fører der ledsaget Himmler som kilde meget interessant om Himmlers død. Han benekter at han begikk selvmord. Han meldte seg selv i en bri-

HIMMLER

Forts. side 7

Nasjonal Samlings program

Vi har i den senere tid fått henvendelse fra en rekke personer som ber oss trykke opp igjen Nasjonal Samlings program. Det gjør vi naturligvis gjerne, men ber leserne huske på at det er tredve år siden det ble lagt frem og at enkelte punkter derfor naturligvis er mindre aktuelle nå enn dengang. Ellers synes vi at det er forbausende hvor friskt og aktuelt programmet har holdt seg i den forløpne menneskealder og hvor brukbart det fremdeles er når det gjelder å løse de politiske problemer.

NASJONAL SAMLINGS MÅL ER:

Nasjonal enhet uten klassemotsetninger og partier, et solidarisk norsk folkesamfund bygget opp organisk på yrkeslivets grunn, med et sterkt og stødig styre: Et faglig folkestyre!

Ut fra dette grunnsyn vil bevegelsen gjennomføre følgende

PROGRAM:

I. STATEN OG SAMFUNNET.

1. En handlekraftig nasjonal riksregjering uavhengig av partipolitikk.
2. Nasjonens kultur- og næringsliv organisert i selvsty-

rende legaliserte yrkeslaug, som danner bindeleddet mellom den enkelte og staten, under statens kontroll. Et riksting av yrkeslagene organiseres og gis innflydelse på rikets styre.

3. Statsforvaltningen rasjonaliseres med sterk øking av fagkyndiges innflydelse, av den enkelte embets- og tjenstemanns personlige ansvar og myndighet, og med skarpt skille mellom den alminnelige forvaltning og statens forretningsdrift.

4. Det kommunale selvstyre omlegges og kommunene undergis effektiv statskon-

Forts. side 7

JODL OG DÖNITZ

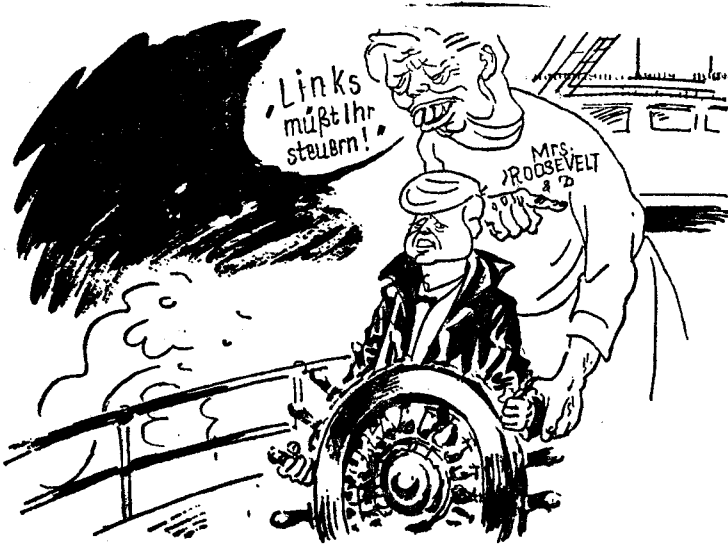
Kennedymordet og Warrenkommisjonen - -

Forts. fra side 1.

Moskvas fortsatte påstand om at det var høyre-radikale elementer som stod bak mordet på Kennedy, så overlater vi trygt til våre lesere og til alle noenlunde begavede mennesker ellers å sammenligne dette med følgende kjennsgjerninger:

1. Da Oswald oppholdt seg i Sovjetsamveldet fikk han øyeblikkelig en jobb skjønt han hverken kunne lese eller skrive russisk.
2. Han hadde ingen reise-penger, men fikk det av russerne.
3. De finansierte hans reise til Minsk hvor han fikk arbeide og hvor det forøvrig er en skole for utdanning av sabotører og agenter.
4. Arbeidstilvisninger i Sovjetsamveldet er under streng kontroll og man kan ikke få en jobb uten å være godtatt fullt ut av myndighetene.
5. Hans identifiseringskort var iorden, noe som er en temmelig omstendelig affære i Sovjetsamveldet og ingen som mistenkes for illojalitet får slik tillatelse.
7. Han ble opptatt som medlem i fagbevegelsen.
8. Han fikk lov til å slutte i jobben sin og fritt å reise til Minsk. Det kreves spesiell tillatelse å slutte slik og å reise fra en by til en annen.
9. Han fikk tillatelse til fritt og uten restriksjoner å omgås fabrikkarbeiderne tiltross for at han var amerikansk borger. Utenlandske turister og besøkende oppnår aldri dette.
10. Unge fru Oswald — hvis far forøvrig er knyttet til den hemmelige tjeneste i Sovjetsamveldet og som nu beredvillig vitnet det som Warren-kommisjonen ønsket og hadde bruk for — fikk også tillatelse til å slutte i jobben sin.
11. Oswald og frue ble forsynt med penger til buss- og togbilletter under deres forskjellige reiser innen Sovjetsamveldet.
12. Oswald hadde ingen vanskeligheter med å få kone og barn med seg ut av Sovjetsamveldet og dette er som alle vet noe helt usedvanlig.

BENYTT
FOLK OG LANDS BOK-
TJENESTE, Postboks 3214,

Kennedy ble straks tatt hånd om av Eleanor Roosevelt og hennes halvbrødre venner. «Styr til venstre» sier hun her

Intet under at Sovjetsamveldet og dets mange venner og agenter i USA er fornøyet med Warren-rapporten!

Desto mere groteskt blir imidlertid da det en opplevet etter at president Kennedy var blitt myrdet. En av de første som innfant seg for å delta i sørgetoget var Krustsjovs dengang nærmeste mann Mikojan. Vi må være enig med Gerald L. K. Smith som i The Cross and the Flag skriver: «Kan noen tenke seg hva som ville hendt før annen verdenskrig hvis en nazist hadde myrdet Franklin D. Roosevelt. Kan leseren tenke seg den reaksjon og den opphisselse det ville ha fremkalt i pressen og andre kommunikasjonsmidler hvis Hitler hadde sendt Göring til å posere som sørger ved kisten og graven til en myrdet Roosevelt?»

*

Nu vil naturligvis mange finne det selvmotsigende dette at Sovjetsamveldet skulle ha noe med mordet på president Kennedy å gjøre, han som sett fra et russisk synspunkt hadde en så lykkelig hånd når det gjaldt forbindelsene mellom de to land. Og hva skulle kommunistene som sådanne ha noe imot President Kennedy med alle hans vensterradikale manøvrer?

Det er vel kanskje da best å se litt på Kennedyfamiliens bakgrunn. Først og fremst kan en vel slå fast at familien er en av de rikeste familier i USA og rikdom gjør som kjent gjerne folk som har den til konservative. Folk som er verdt millioner av dollars er i alminnelighet ikke med på noe som vil ødelegge deres økonomi og deres finansielle makt og posisjoner.

Klanens overhode, den tidligere ambassadør Joe Kennedy ble en hemmelig fiende av Franklin D. Roosevelt og Eleanor Roosevelt. Sin forakt for folk som Adlai Stevenson gad han knapt å skjule. Like før annen verdenskrig ble ambassadør Kennedy fremstillet for verden som en reaksjonær, en så å si forræder og en venn av Charles A. Lindbergh og da Lyndon Johnson drev sin kampanje mot John F. Kennedy før nominasjonen i Los Angeles for fire år siden våget han til og med å antyde at tidligere ambassadør Joe Kennedy hadde vært en venn av selveste Adolf Hitler.

Da Joe Kennedy vendte tilbake til USA like før verdenskrigen fikk han Roosevelts, de vensterradikales og jødernes vrede over sitt hode ved å erklære: «We shall enter this war only over my dead body». Blant de andre amerikanere som motarbeidet deltagelse av USA kan ellers nevnes Henry Ford, sen. og Charles Lindbergh.

Denne Kennedy's holdning førte til at han politisk ble satt helt utenfor og Roosevelt gjorde ham til en politisk hjemløs. Det forlyder da også at ambassadør Kennedy har ferdig et manuskript om Roosevelt og hans sjikanerier, men at det ikke er blitt offentliggjort av hensyn til familiens politiske ambisjoner.

Og trass i alle de senere vensterradikale proklamasjoner og opportunistiske forbindelser med vensterradikale kretser, så står dog den kjennsgjerning fast at en av de største økonomiske støttegivere til den avdøde senator McCarthys kampanje var Kennedy-familien, ledet av ambassadør Joseph Kennedy.

Men politisk syn er én

ting, politikk noe annet. Kennedy-familien ville ha politisk makt og var villig til å betale for den både med penger og med nye politiske signaler.

Det er ikke urimelig å anta at Kennedy'ene som et ledd i den politiske kamp om makten begynte å omgi seg med jøder i et forsøk på å endre den alminnelige mening at ambassadør Kennedy hadde vært meget kritisk innstillet overfor den zionistiske politikk. Ja, han var åpent blitt brennmerket av zionistiske ledere som «antisemitt».

Kennedy'ene var klar over at de ikke kunne erobre Det hvite Hus uten støtte av Roosevelttilhengerne, Adlai Stevensontilhengerne og tilhengerne av den beryktede vensterradikale organisasjon Americans for Democratic Action (ADA). Samt naturligvis jødene i USA, hvis zionistiske ledere alltid er i stand til å levere negerstemmene.

Så gikk Kennedy-familiens representant John F. Kennedy løs på å skaffe seg nominasjon som presidentkandidat for demokratene og han fikk den også ved å adoptere en politisk plattform som lå lenger til venstre enn noen tidligere presidents.

Men selv da bekjempet de amerikanske kommunister Kennedy forbitret, noe som synes glemt i dag. Deres helt var Adlai Stevenson, Alger Hiss' venn og Eleanor Roosevelts kjeledegge. I kampen mot Kennedy stod også New Yorks jødiske politiske tsar Herbert Lehman.

Denne motstand fra venstrefløyen gjorde at Kennedy som nyvalgt president gjorde de største anstrengelser for å imøtekomme disse opponenter. Han tok opp Rooseveltkulten, trykket ADA — som han før hadde fordømt — til sitt bryst og han omgav seg med vensterradikale og ofte jødiske rådgivere. Disse rådgivere visste nok hvor de hadde sin president i politisk henseende og derfor sørget da også folk som Arthur Schlesinger jr. Yarmolinsky, Rostow og andre for å sette munnkurv på ham. De gjorde ham til sin politiske fange, noe som så meget lettere kunne skje som presidentens far ble rammet av slag og mistet både evnen til å tale og til å skrive.

Fra da av var det som ble kalt Kennedy-politikken bare politikken til Stevenson-Schlesinger, og de folk var kommet til makten som i sin tid hadde vært ambassadør

Kennedys bitre motstandere.

Vi skal ikke her regne opp alle de feilgrep som var resultatet av denne politikk, men vi kan kanskje nu gjen-ta spørsmålet: Hvorfor skulle en kommunist drepe en mann som så nøye hadde fulgt filosofien til en Eleanor Roosevelt, en Herbert Lehman og en Adlai Stevenson?

Her kan det naturligvis bare bli spørsmål om antagelser, men la oss antyde noe.

Selv en politisk fange som John F. Kennedy kunne ikke unngå å bli oppmerksom på at den politikk som var blitt ført ikke var populær. Meningsmålingene viste et tydelig omsving i republikansk retning, spesielt etter at Goldwaters kandidatur begynte å avtegne seg. Republikanerne angrep Berlinpolitikken, Laospolitikken, Vietnampolitikken, Cubapolitikken, angrepene på forbundsstatenes lovgivning og den politikk som hadde ført til «den sorte revolusjon».

Den unge president, som forøvrig var en begavet mann, bestemte seg for uten hensyn til sine rådgivere å gjøre et fortvilet forsøk på å redde gjenvalget og å ta vinden ut av seilene på Goldwater ved å gjøre noen skritt i høyre retning. Hans første åpne skritt i den retning var hans Floridatale kort før han ble myrdet, hvori han faktisk lovet å likvidere Castro.

Så ble han altså satt ut av spillet av en kommunist med spesielle interesser for Cuba. Sannsynligheten av at denne Moskvaskolerte kommunist bare var et privat skjørhode har vi vært inne på foran.

Og selv om det kanskje finnes noen naive som kan sluke denne påstand, så må det vel bli litt vel meget av det gode når Warren-kommisjonen lanserer nok et privat og selvstendig skjørhode, gangsteren og nattklubbeieren Jack Rubenstein, mannen som ikke engang gad å se på Kennedyinntoget, men som likevel var en slik beundrer av Kennedy at han fluksens styrtet avsted og myrdet morderen hans igjen. Noen annen forbindelse med Oswald eller presidentmordet hadde han ikke, sier Warren-kommisjonen. Tro det den som kan og vil!

Det er vel også grunn til å anta at hvis det dreiet seg om et komplott fra kommunistisk side, så kunne hensikten ikke bare være den å kvitte seg med den politiske fange som truet med å bryte ut, men også den samtidig å

Med frontkjemperne —

Fort. fra side 4

alt satt seg fast i de norske stillinger. De overlevende jegere kjempet forbitret. Ofte var det mere håndgemeng enn regulær kamp — så nær inn på livet var alt fienden.

«Der bak sitter en Ivan!» Bak bunkeren raget det opp en sovjetbajonett. — «Der fra knaller han oss ned bak fra!»

«Snu maskingeværet — nytt bånd — hvorledes er Ivan kommet bak oss?» spurte Misjonæren.

«Vi har ikke mere ammunisjon!» svarte den andre.

«Gi meg geværet der borte!» Misjonæren tok mot det. Kameraten hans skjøt med de siste patronene til maskingeværet ned en Ivan som stormet mot dem fra den annen side. «Det heter jo så vakkert at gevær 98 er et skudd-, hugg- og stikkvåpen!» Misjonæren hevet geværet med bistert humor, hendene hans sluttet seg fast om løpet og med et eneste sving knuste han skallen på en stormende bolsjevik. Kolben ble splintret. «Det var en ordentlig tykkskalle!» tenkte han da han så på det splintrede våpen i hendene sine. Likevel, der lå det fremdeles fire oppskinnede patroner. Han tok dem opp fra jorden, pusset dem rene med tommelen og skjøv dem inn i magasinet. Så løp han fremover.

Der hvor graven var, vel-tet jordbrune skikkelser seg fremover. «Om jeg bare hadde hatt en håndgranat!» Han bøyet seg ned bak en skråttstående trevegg. Der lå en fallen kamerat med våpnet i hånd. Forsiktig løsnet han maskinpistolen fra de stivnede fingrene til jegeren. «Har du Mp.-ammunisjon fremdeles?» spurte en jeger som løp forbi. — «Her ligger et magasin» ropte han bakover. Intet svar. «Hvor ble det av ham?» Han så bakover. Ingen. «Er jeg da alene? Nei, der borte skyter de fremdeles!»

En nordmann kom løpende mot ham. «Har du et våpen til meg?» — «Her», Misjonæren ga fra seg maskinpistolen. Den andre løp videre. «Jeg må dit bort igjen — de venter!»

Et øyeblikk ble han ståen-

~~~~~

utløse en hetskampanje mot de høyre radikale krefter som så tydelig begynte å få fremgang i USA ved å belaste dem for mordet slik Warren og andre straks ga signalet til. For hvis Oswald ikke var blitt knepet så hadde veien vært åpen for et slikt opplegg.

Men slik føres altså verden på villspor og spillet går videre.

Nye bidrag -

Fort. fra side 5

tisk fangeleir og ble forhørt i dagevis. Da han imidlertid var fast bestemt på selv personlig å ta ansvaret for de forholdsregler han hadde tatt, blant annet mot jødene, passet han ikke inn i opplegget til prosessen i Nürnberg. Han ble så bragt avveien og ryktet om hans «selvmord» ble lansert.

Det kan ellers ha sin interesse å gjengi i bokens avsnitt om hva generaloberst Jodl skriver om Hitlers død. Det er hentet fra Kriegstagebuch der Wehrmacht 1940-45 Band IV zweiter Halbband, Frankfurt am Main, side 1721. Vi gjengir i oversettelse:

Generaloberst Alfred Jodl var som sjef for Wehrmachtsführungsstab fra 1939 til 1945 en av Hitlers nærmeste militære medarbeidere. Som bilag i den i mellomtiden offentliggjorte krigsdagbok fra OKW er «Opptegnelser av generaloberst Jodl, sjef for WFS om Hitlers innvirkning på krigføringen, diktet 1946 i Nürnbergfengslet» gjengitt. I de avsluttende avsnitt tyder Jodl Hitlers siste beslutninger i april 1945:

«Kapitulere kunne han ikke. På forhandlinger innlot ingen av motstanderne seg lenger etter at de var blitt enige om betingelsesløs kapitulasjon som krigsmål. Hva skulle Hitler altså gjøre? Han kunne bare kjempe til det siste eller søke døden. Han hadde i hele sitt liv vært en kjemper og han valgte det første. Heroisme eller vanvidd, om dette vil verdens mening alltid være motstridende. Kunne han ikke for å spare sitt folk for unødige lidelser ha kommet til avslutningen tidligere? Faktisk beveget disse tanker Hitler i hans siste dage: da han 22. april meddelte meg sin beslutning om ikke mere å forlate Berlin og å dø der, tilføyte han: «Jeg skulle ha fattet denne beslutning, den viktigste i mitt liv, allerede i november 1944 og ikke mere ha forlatt hovedkvarteret i Østpreussen».

Men hans militære rådgivere — hører man i dag ofte sagt — skulle dog tidligere ha gjort det klart for ham at krigen var tapt. For en naiv tankegang! Tidligere enn noe menneske i denne verden ante og visste Hitler at krigen var tapt. Men kan man gi opp et rike og et folk før det virkelig er forlapt? En mann som Hitler kunne det ikke. Han skulle ha falt i kamp istedenfor å velge flukten i døden, sier man. Han ville det og hadde gjort det hvis han legemlig hadde vært i stand til det. Således valgte han ikke den lettere død, men den sikrere. Han handlet slik som historiens helter har handlet og alltid vil komme til å handle. Han lot seg begrave under ruinene av sitt rike og sine forhåpninger. La de som er i stand til det dømme ham for det — jeg kan det ikke. Siste avsnitt av disse opptegnel-

Sten Abels —

Fort. fra side 4

gutt som var blitt såret i nærheten av Grua. Gutten var 16 år og hadde tjeneste på en liten gård Skarvhel-len på Tyristrand. Da han fikk høre at hans eldre bror var falt i kampen i Bærum, svor han at broren skulle hevnes, dro til Hønefoss og ble innrullert som frivillig. Han var helt ukjent med både stedsnavn og terreng her. Han ble sendt til Roa, sa han, antagelig var det Grua. Vi stod oppstillet om natten, fortalte han, og det ble meddelt oss at tyske soldater var kommet i kamp med norske et stykke lenger syd. Tolv mann skulle sendes som forsterkning. Er det noen som melder seg som frivillige, ble det spurt. Hele avdelingen trådte frem. Tolv mann ble da plukket ut, blant dem denne unggutten. En av de utplukkede forlangte mere ammunisjon, de hadde bare tre skudd hver. Nei, de har ammunisjon der fremme, ble det svart. Men han gav seg ikke og resultatet ble da at de som ble igjen tømte taskene sine. Unggutten mente han hadde i alt ti patroner.

Så bar det avsted. Han visste ikke om han fikk brukt noen av skuddene sine, for straks de kom inn i skogen bak leirområdet ble de beskytt. Unggutten fikk et skudd i maven. Jeg spurte hvorledes det føltes. Jo, det var som å få en het vaskefille kastet på seg. Jeg falt overende og prøvet å krabbe bakover, men så kjente jeg en bitende smerte i venstre kne og mistet bevisstheden.

Jeg har dannet meg den formastelige mening at de tolv bare skulle hefte tyskerne slik at befalet kunne komme seg i sikkerhet, siden de bare hadde tre skudd i tasken og det ble sagt at de hadde mere ammunisjon der fremme. For det var ingen nordmenn der fremme hvis gutten talte sant.

Da han kom til bevissthet igjen lå han i en jernbanevogn med pene lakener og hvite ulltepper over seg. Det gikk hvitkledte mennesker omkring ham og de andre som lå der. Han forstod intet av hva de sa, men de stelte med ham og gav ham mat, en mat så god som han aldri hadde smakt før, sa han. Han så at det stod Roa på sta-

~~~~~

ser ble diktet av ham til hans hustru i fengslet etter forkynnelsen av den dødsdom som Nürnberg-tribunalet avsa over ham».

Sündermanns bok er alt i alt et meget verdifullt bidrag til en riktigere forståelse av historiske hendelser og personer som propagandaen og legenden har forvansket.

Siegfried.

sjonen de passerte. Han dubbet vel av i blant, for neste stasjonsnavn han så var Brandbu. En annen gang han var ved bevissthet, så han atter navnet Roa. Se nere engang så han Jevnaker på stasjonens tavle. Da han endelig kom til full bevissthet var han på sykehuset på Hønefoss. Han lå på forskjellige sykehus til langt på høsten, men han kunne ikke si hvilke for han hadde overgitt seg helt til skjebnen. Da jeg traff ham, det var like før jul 1940, hadde han vært i Brandbu for å besøke en han var blitt kjent med på sykehuset og som var blitt såret ved samme anledning som han selv.

H. Gj.

NS program

Fort. fra side 5

troll. Fylkesmennenes stilling som organ for regjeringsmakten styrkes. Grunnig opprydning i de kommunale gjeldsforhold. Skarpt skille mellom statens og kommunens oppgaver og ansvar.

5. Lov og rett håndheves uavkortet. Staten overtar alt politi. Korrupsjon og uhederlighet bekjempes strengt. Det skapes vrydnad for domstolene. Legfolks deltaking i rettsavgjørelser innskrenkes. Kriminalreform og mer nasjonal sivilrett.

6. De offentlige finanser ordnes etter en flerårig finansplan med streng økonomi og minst mulig trykk på arbeidslivet. Samskatt innføres og skattene bringes etter hvert ned på et rimelig nivå, ens for hele riket. Bundne utgifter løses.

7. Frivillig arbeidstjeneste innføres for all frisk ungdom for å styrke solidaritetsfølelsen og som et ledd i arbeidet for å bygge landet.

II. ARBEDSLIVET.

8. Rett og plikt til arbeid for enhver. Ethvert ærlig arbeid skal aktes, enten det er kroppsarbeid eller åndsarbeid.

9. Den enkeltes tiltak og eiendomsrett trygges innenfor rammen av en planøkonomisk ordning av produksjonen og omsetning med full utnyttelse av landets muligheter. Stat og kommuner skal ikke drive næringsvirksomhet, hvor ikke sterke samfunnsmessige hensyn krever det. Kooperasjonen skal være upolitisk.

10. Tidsmessig utbygging av samferdselsmidlene til lands, til sjøs og i luften, og av våre vannfall, under størst mulig bruk av private anbud.

11. Lockout og streik for-

Fort. s. 8.

de uten riktig å forstå. «Jeg er jo alene her» ville han skrike. Der fremme kom det igjen en flokk russere løpende mot ham. Han hevet «geværet». Da han trykket på avtrekkeren gikk skuddet av. Rekylet rev det ødelagte våpen ut av hendene på ham og rev et hull i uniformsjakken hans.

Han skulle nettopp til å løpe etter sine kamerater da han ble truffet bakfra av et kolbeslag. Kroppen sank sammen og han ble liggende. En Ivan bøyet seg over ham. «Du nix kaputt!» sa han og så slepte han Misjonæren hengende over skulderen sin mot skogkanten.

Da han kom til bevissthet igjen lå han på en panjevogn som humpet avsted over stokedemningene. Hodet smertet, hendene var bundet sammen. «Ellers er jeg i orden», tenkte han.

Det var begynnelsen til hans «utenrikstjeneste» som varte i 6 år. Olsen fortalte senere: Da jeg reiste hjem i steppeklær fra Sibir hadde jeg høy ledsagelse av russiske uniformer og vann i knoklene. Så reiste jeg gjennom Sverige i sivile klær. Da toget endelig kom til Østbanestasjonen i Oslo sto det en æreskorte der for å ta møt meg. To svartkledte politifolk med hvite hansker og blanke messingknapper.

En diskret gråkledt herre med homburgerhatt hilste meg på vegne av det norske folk. Han var så diskret i sin opptreden at det samlet seg en mengde mennesker. I hånden hadde jeg en blikkboks, det var alt jeg eiet. Resultatet av 6 års »sosialistisk erobring». I en svart statskarosse som var forsynt med gitter av hensyn til de begeistrede masser kjørte vi til politikammeret, hvor man utleverte meg 12 års fengselsstraff som fedrelandets takk. På papiret — imidlertid hadde jeg gjort tjeneste hos kongerikets venner og derfor fikk jeg på stående fot strøket 6 år. Nå — alltid noe! Med blikkboksen i hånden, ensom og forlatt av alle, forlot jeg statsbygningen.

Den som i dag besøker Misjonæren i hans hjem finner mellom sølv- og verdigjenstander en polert blikkboks. Med en nål er det repet inn i blikken: FEDRELANDETS TAKK.

~~~~~

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

~~~~~

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

~~~~~

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

NS PROGRAM -

Forts. fra side 7

bys. En arbeidets lov fastsetter arbeidsgivernes og lønsmottagernes rettigheter og plikter, deres innbyrdes samarbeid og bestemmer hvorledes interessetvister i arbeidslivet skal avgjøres. For å verne bedriftene og deres funksjonærer og arbeidere mot misbruk, endres også børs- og aksjelovene, og ledelsens personlige ansvar skjerpes.

12. Arbeidsløsheten bringes til opphør med alle gagnlige midler etter en landsomfattende arbeidsplan. Arbeidstiden og arbeidsårenes antall reguleres i samhøve med teknikkens utvikling, så all ungdom kan komme i arbeid. Det tilgjengelige arbeid påses fordelt rimelig og rettferdig, misbruk med dobbelststillinger og med ansettelse ved bekjentskaper hindres. Forsorgsordningen legges om som et ledd i en samlet planmessig sosialreform. Arbeidsføre skal ikke ha bidrag, men skaffes arbeid.

13. Et rasjonelt pengesystem med fast pengeverdi på et nivå som landets næringsliv er tjent med.

14. Bankvesnet omordnes (i pakt med tidens krav) og sentraliseres. Kredittgivningen skal tilgodese næringslivet over det hele land og like meget de små næringsdrivende som de store. Kapitalen skal tjene arbeidslivet. Rentebyrden lettes. Skadelig spekulasjon og urimelig arbeidsfri inntekt hindres. Spareinnskudd og alders- og livstrygd sikres.

15. En nasjonal bondepolitikk som trykker en fri, selveiende bonde- og småbrukerstand, sikrer landets matforsyning og letter nydyrking og bureisning. Gjeldsoppgjør og regulering av beskatning, tollavgifter, markeder og priser, så landbruket blir lønnsomt.

16. Skogsaken fremmes i stor målestokk. Skogrekruttskoler. Skogens avkastning økes ved rasjonelle bruksmåter og ved kultur- og veiarbeid som samtidig gir jevnt arbeide året rundt for skogsarbeiderne. Disses kår skal bedres, deres adgang til å bli selveiere lettes.

17. Fiskerne støttes ved hjelp til organisert samdrift, ved arbeid for bedre fiskeprodukter, bedre organisert utførsel, øket innenlandsk omsetning, modernisering av oppbevaringsmåtene og transporten, samt gjeldsordninger og lettet overgang for fiskere til jordbruk. Vaktholdet mot fremmede trålere gjøres effektivt.

18. Energisk opphjør av

håndverk, heimeyrke og småbedrifter.

III. INDIVIDET, SLEKTEN OG FOLKEHELSEN.

19. Den enkeltes ansvar for å berge seg selv skjerpes. Enhver søkes stilt på den plass hvor han best kan nytte sine evner og krefter til det heles vel.

20. Familien og heimen vernes. Vyrnaden for kvinnens virke i heimen og for morskalen høynes. Politisk, rettslig og yrkesmessig likestilling mellom mann og kvinne. Barnetrygd gjennomføres og folketrygd for gamle og uføre.

21. Folkehelsen styrkes ved bedre hygiene og bedre boligforhold, ved å motarbeide alkoholmisbruk og opphjør sunn folkeidrett. Vern om folkeætten, vaneforbrytere, sinnssyke og arvelig (sterkt) belastede personer, som etter sakkyndiges mening ikke kan få sunne barn, berøves forplantningsevnen. Strengere kontroll med utlendingers oppholdstillatelse og innvandring.

IV. SKOLE OG ÅNDSLIV.

22. Kristendommens grunnverdier vernes.

23. Bedre skoleutdanning på kortere tid med større vekt på karakterdannelse, samfunnsånd, kroppsutvikling og det praktiske liv. En samlet skoleplan med spesialisering etter den enkelte elevs anlegg og fremtidsplaner, og etter samfundets behov. Ved stipend koster staten den høyere utdanning av særlig begavet ungdom. Forskningsinstitutt og fagskoler utbygges.

24. Fritt åndsliv med organisert selvstyre under statens tilsyn og kontinuerlig økonomisk støtte.

25. Presse, teater, kringkasting, film og andre kulturformidlere skal fremme nasjonens interesser. Samfunnsfiendtlig propaganda og utbredelse av klassehat forbys.

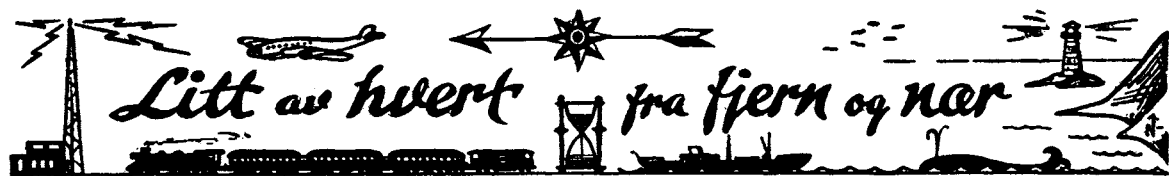
26. Den naturlige sammenheng mellom de to mål fører til et norsk skriftsprog fremmes, men uten tvang.

V. FORSVARET OG UTENRIKSPOLITIKKEN.

27. Forsvaret styrkes, særlig sjø- og luftforsvaret. Hær, flåte og luftvern organiseres til sterkt samarbeid.

28. Utenrikstjenesten gjøres praktisk og effektiv. Det stokes opp klare linjer for en målbevisst nasjonal handels- og utenrikspolitikk.

29. Handelspolitikken skal især arbeide for å skaffe folkehusholdet fast grunn og

20-ÅRS-MINNET

om den misslykkede britiske landgang på Walcheren feires nu, og også i Norge hvor frivillige nordmenn som deltok på britisk side og deltok som commandsoldater i landgangen har møttes i Trondheim. Såvidt vi forstår gjorde nordmennene en god og tapper innsats som er all ære verd, på samme måte som frontkjemperne på tysk side gjorde det på østfronten. Til dette commandotrefet var som rimelig kan være innbudt generalsekretæren i British Commando Ass.

JØDER I KINA

Henimot slutten av annen verdenskrig var det i Kina 30.000 jøder, mens det i slutten av 1961 bare var 169 igjen. Mange dro til Formosa, men heller ikke der ble de værende. Det er bare 70 igjen der. USA's militærmyndigheter på Formosa — som er de virkelige herrer i denne amerikanske koloni — har åpnet en militær synagoge som de får anledning til å besøke. I Hongkong er det 200 jøder, hvorav 35 % er sefardimer. De har en synagoge, egen rabbiner og et pleiehjem.

for å holde oppe utførsel og skipsfart. Varer som kan frembringes forsvarlig og tilstrekkelig innenlands, skal ikke hentes utenfra. Utenom denne selvberging arbeides for øket varebytte med andre land, om nødvendig på grunnlag av gjensidighet. Norske tiltak i fremmede land skal ha aktiv og målbevisst politisk støtte. Norges interesser i polarstrøkene hevdes våkent og sterkt.

30. Utenrikspolitikken skal søke tilknytning til rase-, kultur- og interessebeslektede folk verden over for særlig på denne felles grunn å gjøre vår innsats i folkenes verdensfellesskap.

Over alt må gjelde at hensynet til hele landet går foran enkeltpersoners, partiers og landsdelers særinteresser. Egen nytte gjennom folkenytte.

Norge var ett rike, det skal bli ett folk.

Dette Nasjonal Samlings program er lagt frem på NS landsting og godtatt av Rådet 8. - 29. januar 1934, samt stadfestet av meg 15. februar 1934 etter at hensyn er tatt til fremkomne bemerkninger.

Vidkun Quisling.

EN MILLION TYSKERE I SENTRALASIA ?

Ifølge sveitsiske informasjoner skal det være bosatt omkring 1 million tyskere som er blitt tvangsforflyttet av Sovjetsamveldet, og ca. 10.000 sveitsere i Sentralasia. De skal ha omdannet hungersteppen i Usbeskistan til en blomstrende oase hvor det til og med dyrkes vindruer. Det er ikke mulig å kontrollere hverken antall eller herkomst til disse tyskere, men foruten krigsfanger, dreier det seg antagelig om hint tyske mindretall som i forrige århundre etter innbydelse av tsaren innvandret til Ukraina og til Volga, og andre tyske mindretallsgrupper.

FN-SVINDLEN

Til det FN som Roosevelt og Stalin i fellesskap klekket ut for å trykke verdensdelingen yder USA 46,8 % av omkostningene og forfører til gjengjeld over 1 stemme, mens østblokken yder mindre enn 5 % og forfører over 11 stemmer. Vel blåst!

DE FORDREVNE VIL HJEM

Wikertinstituttet i Tübingen har foretatt en meningsmåling blant de tyskere som er fordrevet fra de tyske østområder. 70 % av dem er fast bestemt på å vende til-

FORLOVELSESERING-SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stemplet håndarbeidede ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkrav porto-fritt over hele landet. Dessuten + 50% rabatt på grunnprisen.

SKRIV EFTER RINGMAL! Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester

Thorvald A. Olsen

Skottegaten 20 v/ Metodistkirken.

Bergen

Kristne Venner

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær. Møtetid: kl. 19,30.

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 — Oslo

bake til sine gamle hjem. Når det spesielt gjelder schlesierne, så uttalte et tilsvarende prosenttall seg for å vende tilbake selv om det skulle bety økonomiske vanskeligheter og en lavere levestandard.

UKRAINERE I BRANDENBURG

Om siden vi skriver om de forbrytelser mot folkegrupper som seierherrene har på sin samvittighet etter annen verdenskrig uten at noen krigsforbryterdomstol har tatt seg av det, så kan vi kanskje nevne de bortimot 200.000 ukrainere som Polen har tvangsforflyttet fra deres hjem i de østlige områder. Av dem bor nu ca. 10.000 i de deler av Brandenburg og Nedreschlesien som står under polsk forvaltning, særlig i og omkring Sprottau. Det skal imidlertid ikke ha lykkes å polonisere disse ukrainere. Alle de ukrainere som er tvangsforflyttet til Oder-Neisse-områdene har bare ett ønske: det å vende tilbake til sine hjem vest for San, som forøvrig bare er tynt bebodd.

TRIGAMI I ISRAEL

Den 40 år gamle tjenestemann Schalom Dchatel måtte stå til ansvar for bigami ved retten i Tel-Aviv. Her viste han frem en tillatelse fra de to overrabbinere i Israel, som gav ham lov til å ekte en tredje ved siden av sine to tidligere hustruer. Disse to hadde forøvrig gitt sin tillatelse til det. Som grunn for tillatelsen gjaldt den kjennsgjerning at ingen av de to første hustruer hadde skjenket ham noen sønn. Tjenestemannen fikk en mulkt på 75 pund, subsidiært tre ukers arrest — fordi han hadde inngått det tredje ekteskapet før tillatelsen fra rabbinerne var innløpet.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 36,— pr. år, kr. 18,— pr. halvår i Skandinavia. Ut-20,— pr. halvår. — I nøytralt omslag innenlands: Kr. 46,— pr. år, kr. 23,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,00.

Bruk postgironr. 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land